

А спрели за миг до фенеря,
човалчета снели от гръб,
стоят две деца и треперят
и дреме в очите им скръб.

И пак край смълчаните хижи
вървя в бледосиня мъгла
и вечната бедност и грижа
ме гледат през мътни стъкла.

И, секаш потрошена слюда,
снежинки край тех се въртят;
и в некаква смътна почуда
децата с очи ги ловят.

Като че злорадствени песни
напеват неznайни беди,
и трепнат, угаснат и блеснат
над затвора двете звезди.

А бликат снежинки сребристи,
прелитат, блестят кат кристал,
поронват се бели и чисти
и в локвите стават на кал.

